

# חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרַשַׁת נח כ"ט תשרי ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל  
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר [kidschitas.he@gmail.com](mailto:kidschitas.he@gmail.com)

## חֲמִשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִש"י

מי המבול ירדו במשך 40 יום, עד ליל כ"ח בסלו. מי המבול היו כל כך גבוהים עד שכסו את כל ההרים אפלו הגבוהים ביותר. כל האנשים וכל בעלי החיים שלא נכנסו לתבה, מתו. חוץ מהדגים. ובני המלאכים (שמחזאי ועזאל) והתבה צפה מעל המים.

אפלו לאחר אותם ארבעים ימים המים פסו את כל פני הארץ במשך עוד 150 יום, עד כ"ט איר. מאד קשה היה לנח להאכיל את הבהמות בתבה זמן כה ארוך. נח ומשפחתו התפללו לה' שיתן להם לצאת מהתבה. בזכות התפלות ה' החליט לרחם על העולם. ה' זכר את נח ואת כל הבהמות שבתבה שלא עשו עברות ובא' סיון המים החלו לרדת.

כשהמים ירדו מספיק, בי"ז סיון, התבה נחה מעל ההרים, על הרי אררט. בא' מנחם אב, המים היו נמוכים באפן שיכלו לראות את ראשי ההרים!

40 יום מאחר יותר נח החליט לבדוק האם הגיע הזמן לצאת מהתבה. הוא רצה כבר לקיים את שליחותו בעולם! ב' אלול, הוא פתח את החלון וביום למחרת שלח את העורב, כדי לראות אם יש כבר מקום לנוח. העורב פחד לעזב את בת זוגו מאחור ופשוט התעופף סביב לתבה במעגלים.

בח"י אלול, נח שלח יונה כדי לבדוק. אבל היונה חזרה, ונח הבין שהיא לא מצאה מקום לנוח. שבוע מאחר יותר בכ"ה אלול, הוא שלח אותה החוצה שוב, ובפעם הזו, היונה שבה ובפיה עלה זית. נח הבין שכמעט הגיע הזמן לצאת מהתבה. כיון שיש כבר עלים שצומחים על העצים. (היונה הביאה עלה של זית, שהוא מר. כדי להראות לנח שהיא מעדיפה לקבל מזון מר מידיו של ה' מאשר מזון מתוק מידיו של בן אדם) שבוע אחר כך, נח שלח את היונה שוב ובפעם הזו, היונה כבר לא חזרה.

בראש השנה, 1657 שנה אחרי שה' ברא את העולם, המים יבשו מיחלקה העליון של האדמה נח

רָאָה שְׁזָה מְתִיבֵשׁ אֶפְלוּ שְׁזָה עוֹד לֹא הִסְתִּים .

בכ"ז מרחשון, שנה אחרי שהחל המבול (365 ימים - שנת שמש, לא שנת לבנה) העולם היה יבש. העולם השתנה מאד במהלך המבול. הוא נהיה טהור ומקום שקל יותר לעשות בו תשובה.

## תהלים / יום כ"ט לחדש פרקים ק"מ-קמ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק: **"תכון תפלתי קטרת לפניך"** - תפלתי לפני ה' היא כמו קטרת. (הרמב"ם בחר לפתח בפסוק זה את ספרו על הקרבנות).

הרבי מלימד: בשם שכאשר כהן מקטיר את הקטרת, לאף אדם אסור להיות במקום, רק הכהן מקטיר הקטרת לפני ה'.

כך גם שעת התפלה היא ענין פרטי, בינינו לבין ה'.

בנוסף, המילה קטרת היא כמו המילה קשר (בארמית קטר - הצלילים ש' וט' מתחלפים ביניהם) - חבור. תפלה היא דרך מיחדת שבאמצעותה אנו יכולים להתקשר ולהתחבר אל ה'.

## תניא / אגרת הקדש סימן כ"ה (כ"ט תשרי שנה פשוטה)

בהמשך האגרת אנחנו לומדים הסבר של האדמו"ר הזקן על מאמר של הבעל שם טוב, שהמתנגדים חלקו עליו והבינו אותו לא נכון.

האדמו"ר הזקן יתן את ההסבר ואחר כך יראה כיצד המתנגדים לבעל שם טוב לא הבינו ענינים שונים הנוגעים לאמונה כפי שהם מסבירים בתורת הקבלה.

זהו אחד הדברים שגורם למחלקת ומריבה גדולה מאוד בין החסידים למתנגדים. המתנגדים טענו שהחסידים הולכים נגד התורה.

האדמו"ר הזקן מראה שזה לא נכון, ומה שהבעל שם טוב כותב היא הדרך האמתית והיחידה להבין את מה שכתבו בקבלה על אמונה (האדמו"ר הזקן גם למד זאת בשער היחוד והאמונה כמו שלמדנו בעבר).

[יש מכתב מענין מהרבי לכמה מתנגדים שצחקו על מאמר של הרבי הרי"ץ, ואמרו שזו בדיחה ולא תורה אמתית. הרבי מראה שזו באמת הדרך היחידה לאמתה של תורה. מכתב זה מדפס בספר שנקרא תשובות ובאורים וכן באגרות קודש של הרבי].

המאמר של הבעל שם טוב הוא: אם גוי מגיע ליהודי באמצע התפלה ומנסה להפריע לו, יש לראות בכך השגחה פרטית ולנסות להתפלל חזק יותר ובכונה גדולה יותר. ה' נותן לגוי חיות ברגע זה ומאפשר לו להפריע כדי שנבין שה' רוצה שנעבד קשה יותר ונתכון יותר בתפלה.

המתנגדים לבעל שם טוב אמרו שלא יתכן שה' נותן חיות לגוי שמנסה לבלבל יהודי באמצע התפלה! איך נתן לומר שהחיות של ה' נמצאת בתוך גוי רשע כזה?

האדמו"ר הזקן מסביר שאכן, החיות של ה' נמצאת שם, בגלות!

היום נלמד שלמרות שהשכינה בגלות, אין הכוונה שה' השתנה חס ושלום, רק שה' מסתתר ומסתתר מאתנו.

ישנם ארבע עולמות רוחניים עקריים, ובעולם הנמוך ביותר ה' מסתתר יותר ויותר. כשהחיות יורדת למטה ממש עד לרמה של גוי שעושה משהו שהוא בעצם נגד ה', ה' לא רק מסתתר מאתנו, אלא הוא נמצא בגלות. ה' נותן את החיות לאותו גוי כמו אדם שנותן משהו לאדם אחר שלא אוהב, רק בגלל

שהוא חַיב לַתֵּת לוֹ.

עם כָּל זֶה, הַחַיּוּת (וְכָל הַחַיּוּת שֶׁבַעוֹלָם) הִיא מֵאֵת ה', שֶׁהוּא אֶחָד. וְעוֹשֶׂה זֹאת בְּדֶרֶךְ הַזֶּה, בְּגִלּוֹל שְׂרֻצָּה לְהַסְתֵּתָהּ.

## הַיּוֹם יוֹם / כ"ט תְּשַׁרִי

פַּעַם, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַבַּעַל שָׁם טוֹב בְּמִזְיָבוֹז' קָרָה סְפוּר מְאוֹד מִפְּחִיד.  
שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא הָיוּ חֲבָרִים כָּל כָּךְ טוֹבִים, הִתְוַכַּחוּ וְרַבּוֹ אֶחָד עִם הַשְּׁנִי, אֶחָד מֵהֶם כָּל כָּךְ הִתְעַצְּבָן, וְקָרָא בְּקוֹל: "אֲנִי אֶקְרַע אוֹתָךְ כְּמוֹ דָּג".  
כְּשֶׁהַבַּעַל שָׁם טוֹב שָׁמַע זֹאת, הוּא קָרָא לְתַלְמִידִים שֶׁלוֹ לָבוֹא.  
הַבַּעַל שָׁם טוֹב אָמַר לָהֶם לְהַנִּיחַ אֶת יָדֵיהֶם הָאֶחָד עַל כֶּתְפֵי הַשְּׁנִי עַד שִׁיוָּצֵר מֵעַגֵּל, שֶׁהַבַּעַל שָׁם טוֹב עֲצָמוֹ חֵלֶק מִמֶּנּוּ, וּבִקֵּשׁ מֵהֶם לַעֲצֹם עֵינָיִם.  
לְפָתַע, כָּלֶם נִבְהָלָה, הֵם רָאוּ אֶת אוֹתוֹ אָדָם קוֹרֵעַ אֶת הָאָדָם הַשְּׁנִי כְּאִלּוּ הוּא הָיָה דָּג, בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁאָמַר!  
הַבַּעַל שָׁם טוֹב הִסְבִּיר לְחֹסִידִים עַד כַּמָּה צָרִיד לְהַזְהִיר בְּכָל מָה שֶׁאוֹמְרִים בֵּינוֹ שֶׁכָּל אֲמִירָה פּוֹעֶלֶת מְשֻׁהָ. לְפַעְמִים רַק בְּרוּחָנִיּוֹת וּמִרְבִּית הָאֲנָשִׁים לֹא יִכּוּלִים לְרֹאוֹת אֶת זֶה קוֹרָה. אֲבָל תָּמִיד יֵשׁ מְשֻׁהָ שְׂקוּרָה.  
אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לִהְיוֹת מְאוֹד זְהִירִים וְלוֹמַר רַק דְּבָרִים טוֹבִים עַל וְאֵל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים.

## סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה ק"ו

הַמִּצְוָה הַיּוֹמִית, **מִצְוָה עֲשֵׂה ק"ו** הִיא עַל טְמֵאת זָבָה, אֲשֶׁה עִם סוּג שֶׁל מַחְלָה. יִכּוּלָה לְטַמֵּא דְּבָרִים אֲחֵרִים לְמַשֵּׁל עַל יְדֵי נְגִיעָה אוֹ עַל יְדֵי שְׁמִיזִים אוֹתָם. יֵשׁ לְקַיֵּם אֶת הַלְכוֹת הַתּוֹרָה הַמְּסַבִּירִים מִתִּי הִיא נִהְיִית זָבָה, וּמִתִּי הִיא מַעֲבִירָה טְמֵאָה לְדְּבָרִים אֲחֵרִים.

## רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת כָּלִים פְּרָקִים י"ח, י"ט, כ'

הַיּוֹם לוֹמְדִים עַל כָּלִי חָרָס כְּאִשֶּׁר הֵם נְטֻמָּאִים.  
**פְּרָק י"ח** - לוֹמְדִים עַל כָּךְ שֶׁכָּלִי חָרָס נְטֻמָּא רַק אִם הוּא כָּלִי קָבוֹל וְיֵשׁ לוֹ אִפְשָׁרוֹת לְהַחֲזִיק דְּבָרִים בְּתוֹכוֹ.  
**פְּרָק י"ט** - מְלַמֵּד מִתִּי כָּלִי חָרָס נִשְׁבֵּר וּמִתִּי הַחֲלָקִים גְּדוֹלִים דִּים בְּדִי לְהִקְרָא כָּלִי בִּפְנֵי עֲצָמָם.  
**פְּרָק כ'** - עַל דְּבָרִים שֶׁמִּחְבְּרִים לְכָלִי חָרָס, לְדַעַת מִתִּי הֵם נִחְשָׁבִים כְּכָלִי בִּפְנֵי עֲצָמָם.

## דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / שְׁלִיחוֹת

נָח נֶצַל מִהַמְּבּוֹל, אוֹלָם זֶה לֹא הָיָה קָל עֲבוּרוֹ בְּתֵבָה. רַש"י מְצַטֵּט מִהַמְּדֻרָשׁ שֶׁאַחֲרֵי הַמְּבּוֹל נָח נֶאֱמָר מִכְּאֲבִים וְיִרְק דָּם. הַמְּדֻרָשׁ מוֹנֶה שְׁתֵּי סִבּוֹת מִדּוּעַ נָח הִתִּישָׁר כָּל כָּךְ.  
1. בֵּינוֹ שִׁזּוֹ הִיָּתָה עֲבוֹדָה קָשָׁה לְדַאֵג לְכָל בַּעֲלֵי הַחַיִּים בְּתֵבָה  
2. בֵּינוֹ שֶׁנָּח אַחֵר פַּעַם לְהַאֲכִיל אֶת הָאָרֶז, וְהָאָרֶז הִכָּה אוֹתוֹ.

למרות שהוא עמל כל כך קשה להאכיל כל בהמה, נח היה צריך לודא שכל חיה תקבל את המזון שלה בזמן, כל הזמן.

אפשר ללמד מכך כיצד להשתפר בשליחות ולעזור לאנשים אחרים

1. אם זה לא נח לנו כמו שנח דאג לכל החיות אפילו שזה היה קשה.

2. באשר אדם עובד קשה, הוא עשוי להרגיש לא נח, הוא עלול לחשוב שזה בסדר אם האנשים שהוא עוזר להם ירגישו גם הם שלא בנח. יש לעזור ליהודים אחרים באפן שיגרום להם לחוש בשמחה ובנוחות ולדאג לצרכיהם תכף ומיד.

(ראה לקוטי שיחות חלק ה', עמ' 35. דבר מלכות פרשת נח, מתוך לקראת שבת)

## גאולה ומשיח / היונה והגאולה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בחמש לומדים על הספור של היונה אותה שלח נח שלוש פעמים מהתבה לראות אם המבול הסתיים.

הדרך העקרית בה לומדים חמש היא דרך הפשט – הבנה בסיסית של הספור כמו שהתורה מלמדת אותו.

יש דרכים נוספות להבין את ספורי התורה. אחת מהן היא רמז. לגלות דברים נסתרים הרמוזים בתורה. לומדים רמז מענין מהתורה.

בני ישראל משולים ליונה, יונה שגורשה הרחק מביתה. גם בני ישראל נשלחו לגלות.

בפעם הראשונה עם ישראל עשה תשובה וחזר ובנה את בית המקדש.

בפעם השנייה נשלחו לגלות, שוב חזרו בעצמם לבית המקדש, ואז נשלחה היונה בפעם השלישית ולא חזרה. משול לעם ישראל בגלות האחרונה.

עם ישראל נשלח לגלות הארצה והכואבת, אולם לא חוזרים לבד. ה' יביא את עם ישראל חזרה כדי שיוכלו להנות מהגאולה לנצח ולא להשלח שוב.

(ראה ילקוט משיח וגאולה על התורה, פרשת נח)